

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan – nummer fyrtio

Jeff Pippenger

2026-02-03

Talet fyrtio

Petrus befann sig symboliskt i Caesarea Filippi vid den tredje timmen, på väg till Caesarea Maritima och den nionde timmen. Enligt Matteus och Markus befann sig Petrus, Jakob och Johannes sex dagar senare på Förklaringsberget. Lukas säger åtta dagar, mellan Panium och berget. Från helvetets portar i Caesarea Filippi till korsets död, med ett uppehåll längs vägen vid Förklaringsberget. Tre steg från Panium till söndagslagen. Caesarea i början, berget i mitten och Caesarea i slutet. Helvetet i början, döden i slutet, med Guds härlighet i mitten. Ett alfa-uppror representerat av helvetets portar och ett omega-uppror representerat av Guds Sons död.

Caesarea Filippi är grunden, ty det var där Kristus identifierade Klippan på vilken Han skulle bygga sin församling. Förklaringsberget är det andra steget, där templet fullbordas och slutstenen sätts på plats. Det tredje steget, domen vid korset, följde därefter.

Och han sade till dem: Sannerligen säger jag er: Några av dem som står här skall inte smaka döden, förrän de har sett Guds rike komma med makt. Och efter sex dagar tog Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes och förde dem upp på ett högt berg, där de var för sig själva. Och han förvandlades inför dem. Och hans kläder blev skinande, mycket vita såsom snö; så vita kan ingen valkare på jorden göra dem. Och för dem visade sig Elia tillsammans med Mose; och de samtalade med Jesus.

Och Petrus svarade och sade till Jesus: Mästare, det är gott för oss att vara här; låt oss göra tre hyddor: en åt dig, en åt Mose och en åt Elia.

Ty han visste inte vad han skulle säga; ty de var mycket förskräckta. Och ett moln kom och överskuggade dem; och en röst kom ur molnet och sade: Denne är min älskade Son; hören honom. Och plötsligt, när de såg sig omkring, såg de inte längre någon utom Jesus allena hos sig. Och när de gick ned från berget, befälde han dem att inte för någon berätta vad de hade sett, förrän Människosonen hade uppstått från de döda. Och de bevarade det ordet inom sig och frågade varandra vad uppståndelsen från de döda skulle betyda. Markus 9:1–10.

På berget föreslår Petrus att uppföra ett tabernakel åt Mose, Kristus och Elia.

”Mose gick genom döden, men Mikael steg ned och gav honom liv innan hans kropp hade sett förgängelsen. Satan försökte hålla kvar kroppen och gjorde anspråk på den som sin; men Mikael uppväckte Mose och tog honom till himlen. Satan rasade bittert mot Gud och anklagade honom för orättfärdighet, eftersom Han tillät att hans byte togs ifrån honom; men Kristus tillrättavisade inte sin motståndare, fastän det var genom hans frestelse som Guds tjänare hade fallit. Han hänvisade honom ödmjukt till sin Fader och sade: 'Herren må straffa dig.'”

”Jesus hade sagt till sina lärjungar att några av dem som stod där med Honom inte skulle smaka döden, förrän de fick se Guds rike komma med kraft. Vid förklaringen på berget uppfylldes detta löfte. Jesu ansikte förvandlades där och lyste som solen. Hans kläder var vita och skinande. Mose var närvarande för att representera dem som skall uppväckas från de döda vid Jesu andra ankomst. Och Elia, som upptogs utan att se döden, representerade dem som vid Kristi andra ankomst skall förvandlas till odödlighet och upptas till himlen utan att se döden. Lärjungarna såg med häpnad och fruktan Jesu härliga majestät och molnet som överskuggade dem, och de hörde Guds röst i fruktansvärt majestät säga: ’Denne är Min älskade Son; hör Honom.’” Early Writings, 164.

Förklaringsberget identifierar tre tabernakel. Mose tabernakel vid det forntida Israels början, Kristi tabernakel såsom representerat genom Hans inkarnation, och det tabernakel som är de etthundrafyrtiofyra tusen, såsom representerat av Elia. De etthundrafyrtiofyra tusen är de som inte smakar döden förrän de ser Kristi andra ankomst. Berget identifierar den punkt där sigillet präglas på de etthundrafyrtiofyra tusen.

De etthundrafyrtiofyrtatusens tabernakel reses vid den antitypiska lövhyddohögtiden. Berget identifierar dem som inte smakar döden och framställer tre vittnen till att när de ser Guds härlighet på berget, är det den antitypiska lövhyddohögtiden.

De reses upp som Elias tabernakel, som började återupprättas år 2023, då både Mose och Elia uppväcktes. Först lades grunden, det vill säga den enda grund som kan läggas, och den grunden är Kristus, hörnstenen och grundstenen. Därefter sätts slutstenen på plats, vilken representerar beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen såsom detta framställs på Förklaringsberget. På berget representerar Petrus, Jakob och Johannes dem som verkligen inte smakar döden. Petrus nedtecknade senare att konungariket av präster är de som har smakat att Herren är god och som var ett andligt hus. De smakade livet, därför smakar de inte döden.

Om ni nu har smakat att Herren är nådig. Kommande till honom, den levande stenen, som visserligen är förkastad av människor men utvald av Gud och dyrbar, blir också ni, såsom levande stenar, uppbyggda till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer, som genom Jesus Kristus är välbehagliga för Gud. Därför heter det också i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på honom skall inte komma på skam. 1 Petrus 2:3–6.

Ordet som översatts med ”förvirrade” betyder ”att blygas”. Kvarlevan representeras av Petrus, och deras glädje ställs i kontrast till dem som förkastade budskapet om det sena regnet. En nyckel till de etthundrafyrtiofyra tusen, ty Petrus fick ”nycklarna” till riket, är den ”hörnsten” som lades i Sion. Den stenen är underbar i de rättfärdigas ögon och en stötesten för Efraims drinkare.

Stenen som byggnadsmännen förkastade har blivit hörnstenen. Detta är Herrens verk; det är underbart i våra ögon. Psaltaren 118:22, 23.

Jesus kommenterade dessa verser i avslutningen av liknelsen om vingården.

Jesus sade till dem: Har ni aldrig läst i skrifterna: Den sten som byggnadsmännen förkastade har blivit hörnstenen; detta har skett från Herren, och det är förunderligt i våra ögon? Därför säger jag er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt. Och den som faller på denna sten skall krossas; men den som stenen faller på, honom skall den mala till stoft. Och när överstepräster och fariséerna hörde hans liknelser, förstod de att det var om dem han talade. Men när de sökte gripa honom, fruktade de för folket, eftersom de höll honom för att vara en profet. Matteus 21:42–46.

Den som tar emot det grundläggande budskapet skall bli krossad, ty Klippan är Kristus, och evangeliets verk är att ödmjuka människan ned i stoftet.

”Vad är rättfärdiggörelse genom tro? Det är Guds verk att lägga människans härlighet i stoftet och att göra för människan det som det inte står i hennes makt att göra för sig själv. När människor ser sin egen intighet, är de beredda att iklädas Kristi rättfärdighet. När de börjar prisa och upphöja Gud hela dagen lång, då blir de genom att skåda förvandlade till samma avbild. Vad är pånyttfödelse? Det är att uppenbara för människan vad hennes egen verkliga natur är, att hon i sig själv är värdelös.” Manuscript Releases, volym 20, 117.

Den som förkastar grundstenen går under, såsom var fallet med det forntida Israel till uppfyllelse av Jesu tillämpning av liknelsen om vingården. Judarna förkastade Kristus; de förkastade också Mose, ty om de hade trott Mose, skulle de också ha trott Kristus. De förkastade Guds lag och lärde som lära människors bud. Kristus, Mose och lagen är alla symboler för grundvalar, och Kristus är den enda grund som kan läggas; men Kristus såsom grunden framställs genom många symboler. Mose och lagen är båda illustrationer av detta faktum. Kristus är den enda grunden, men detta innebär endast att de andra grundvalarna i hans profetiska ord helt enkelt är symboler för någon aspekt av hans karaktär.

Ty ingen annan grund kan någon lägga än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus. 1 Korinthierbrevet 3:11.

Jesus är Ordet, och som sådan representerar reglerna i Hans Ord Honom själv. Det är därför syster White återger att de tio budorden är en avskrift av Kristi karaktär. Han är den Förste och den Siste, och när detta framställs på detta sätt visar det att Kristus alltid åskådliggör slutet på en sak tillsammans med början på en sak. Som Ordet är Han också ”Sanning”, och sanningen är en profetisk struktur. Han är lejonet av Juda stam när Han förseglar och öppnar sitt Ord. Han är också hörnstenen som blir slutstenen. Hörnstenen är helt enkelt en illustration av Honom som grunden, eller den första bokstaven i det hebreiska ordet för ”sanning”. Slutstenen är det krönande verket på templet, och när den sätts i linje med sanningens struktur är slutstenen tjugotvå gånger mäktigare än hörnstenen. Det som är förunderligt i ögonen på dem som har smakat att Herren är god, är hur principerna i sanningens struktur, i förening med hörn- och slutstenen, identifierar en av de profetiska nycklar som gavs åt Petrus.

Den första bokstaven alfa är ett, men den sista bokstaven omega är tjugotvå. Millers juveler lyser såsom solen, men när mannen med smutsborsten sammanfogade juvelerna, var de tio gånger klarare. Insikten att slutet på en profetisk linje är detsamma som, men mäktigare än, början av en

profetisk linje är ”underbar”. Det är ett inslag i Kristi karaktär; det är en av de nycklar som gavs åt Petrus för att binda de etthundafyrtiofyra tusen.

Petrus ”andliga hus” är kistan i William Millers dröm och även Malakis förrådshus för tionden och offergåvor. När himlens fönster öppnas, kastas den ena klassen ut ur rummet, och den andra klassen kastas in i kistan och får den vita linneklädnaden som tillhör Guds triumferande kyrka.

Högtidligen och offentligt hade Juda folk förbundit sig att lyda Guds lag. Men när Esras och Nehemjas inflytande för en tid drogs tillbaka, var det många som avföll från Herren. Nehemja hade återvänt till Persien. Under hans frånvaro från Jerusalem smög sig onda ting in, som hotade att fördärva nationen. Avgudadyrkare vann inte bara insteg i staden, utan befläckade genom sin närvaro själva templets förgårdar. Genom giftermål hade en vänskap uppstått mellan översteprästen Eljasib och ammoniten Tobia, Israels bittra fiende. Till följd av denna oheliga förbindelse hade Eljasib tillåtit Tobia att ta i besittning en kammare i anslutning till templet, som dithills hade använts som förråd för folkets tionden och offergåvor.

”På grund av ammoniternas och moabiternas grymhet och trolöshet mot Israel hade Gud genom Mose förklarat att de för evigt skulle vara utestängda från hans folks församling. Se 5 Moseboken 23:3–6. I trots mot detta ord hade översteprästen kastat ut de offergåvor som förvarades i kammaren i Guds hus för att bereda plats åt denne representant för ett förbjudet folk. Större förakt för Gud kunde inte ha visats än att tilldela denne fiende till Gud och hans sanning en sådan ynnest.

”När Nehemja återvände från Persien fick han kännedom om denna djärva vanhelgelse och vidtog genast åtgärder för att driva ut inkräktaren. ”Det bedrövade mig mycket”, förklarar han; ”därför kastade jag ut allt Tobias bohag ur kammaren. Sedan gav jag befallning, och de renade kamrarna; och dit förde jag åter kärnen till Guds hus, tillsammans med spisoffret och rökelsen.”

”Inte endast hade templet blivit vanhelgat, utan även offergåvorna hade blivit felaktigt använda. Detta hade bidragit till att dämpa folkets givmildhet. De hade förlorat sin iver och glöd och var obenägna att betala sitt tionde. Herrens hus förrådskammare var bristfälligt försedda; många av sångarna och andra som var anställda i tempeltjänsten hade, eftersom de inte fick tillräckligt understöd, lämnat Guds verk för att arbeta på annat håll.

”Nehemja tog itu med att rätta till dessa missförhållanden. Han samlade dem som hade lämnat tjänsten i Herrens hus, ’och ställde dem åter på deras plats’. Detta ingav folket förtroende, och hela Juda förde fram ’tiondet av säd, vin och olja’. Män som ’ansågs trogna’ blev satta till ’förrådskamrerare över förrådshusen’, ’och deras uppgift var att dela ut åt sina bröder.’”
Prophets and Kings, 669, 670.

När Nehemja ”drevs ut Tobia”, förebildade han Kristus när han drev månglarna ut ur just samma tempel. Det var inte enbart templet, utan just det rum i templet där tiondena förvarades. När Eliakim från Filadelfia ersatte Shebna från Laodicea, var Shebna den skattmästare som blev kastad ut på ett vidsträckt fält.

Så säger Herren, härskarornas Gud: Gå och träd fram inför denne skattmästare, inför Shebna, som är satt över huset, och säg: Vad har du här, och vem har du här, eftersom du här har huggit

ut åt dig en grav, såsom den som hugger ut åt sig en grav på höjden och uthugger sig en boning i klippan? Se, Herren skall gripa dig och föra dig bort med väldig kraft och sannerligen svepa in dig. Han skall sannerligen med våld rulla ihop dig och kasta dig såsom en boll in i ett vidsträckt land; där skall du dö, och där skall dina härlighets vagnar bli en skam för din herres hus. Och jag skall driva dig bort från din tjänst, och från din ställning skall han störta dig ned.

Och det skall ske på den dagen att jag skall kalla på min tjänare Eljakim, Hilkias son. Och jag skall klä honom i din mantel och styrka honom med ditt bälte, och jag skall lägga ditt herravälde i hans hand; och han skall vara en fader för Jerusalems invånare och för Juda hus. Och nyckeln till Davids hus skall jag lägga på hans skuldra; när han öppnar, skall ingen tillsluta, och när han tillsluter, skall ingen öppna.

Och jag skall fästa honom såsom en spik på ett säkert ställe; och han skall vara till en härlig tron för sin faders hus. Och på honom skall de hänga all härligheten av hans faders hus, avkomman och ättlingarna, alla kärl av ringa mått, från bågarnas kärl ända till alla krusens kärl. På den dagen, säger HERREN Sebaot, skall spiken som är fästad på det säkra stället vika bort och huggas ned och falla; och bördan som vilade på den skall avskäras; ty HERREN har talat det. Jesaja 22:15–22.

På den dag då Sebna, den dåraktige laodicéen, kastas ut, ges Eljakim styret över den triumferande församlingen. När Kristus renar de etthundrafyrtiofyra tusens tempel från det bråte som har täckt över de dyrbara juvelerna, visar Han att Han skulle ”övertäcka” dem som representeras av Sebna. Innan himmelens fönster öppnades var juvelerna täckta av bråte, och när bråtet kastas ut, täcks bråtet därefter med skam. William Millers dröm identifierar beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

Kistan, är Malakis förrådshus, Petrus andliga hus och Elias tabernakel som Petrus önskade bygga. Mannen med dammborsten illustrerar förseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen när Han kastar juvelerna i kistan. Malaki identifierar det prov som bevisar att Guds folk verkligen har återvänt till Honom.

Då talade de som fruktade Herren ofta med varandra; och Herren lyssnade och hörde det, och en minnesbok blev skriven inför honom för dem som fruktade Herren och aktade på hans namn. Och de skall vara mina, säger Herren Sebaot, på den dag då jag samlar mina klenoder; och jag skall skona dem, såsom en man skonar sin egen son som tjänar honom. Då skall ni åter se skillnaden mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som inte tjänar honom. Malaki 3:16–18.

Återvända är ett nyckelord i detta avsnitt, ty Gud kallar sitt folk att återvända till Honom, men Han uppmanar också detta folk att pröva Honom genom att återbära tionden och offergåvor, och det kommer också en tid då de rättfärdiga skall ”vända åter”, och därigenom skall de ”urskilja” mellan de visa och de dåraktiga. De som fruktade Herren och som tänkte på Hans namn är de som skall vara baneret för de etthundrafyrtiofyra tusen.

Herrens fruktan är det första provet; när därför vers sexton säger: »Då« talade de som fruktade Herren, så hänvisar det tillbaka in i den profetiska berättelsen.

Era ord har varit hårda mot mig, säger Herren. Men ni säger: Vad har vi sagt så mycket mot dig? Ni har sagt: Det är fåfängt att tjäna Gud; och vadagnar det oss att vi har hållit hans stadgar och att vi har vandrat sorgset inför Herren Sebaot? Och nu prisar vi de högmodiga lyckliga; ja, de som gör ogärning blir upphöjda; ja, de som frestar Gud blir till och med räddade. Malaki 3:13–15.

Malaki säger: ”och nu kallar vi de högmodiga lyckliga.” Efraims drinkare kallas ”högmodets krona”, och de är glada när de tror att Mose och Elia, de två profeter som plågade dem, var döda. De var så glada att de sände gåvor till varandra.

Och deras döda kroppar skall ligga på gatan i den stora staden, som i andlig mening kallas Sodom och Egypten, där också vår Herre blev korsfäst. Och människor av folk och stammar och språk och nationer skall se deras döda kroppar i tre och en halv dag och inte tillåta att deras döda kroppar läggs i gravar. Och de som bor på jorden skall glädja sig över dem och göra sig glada och sända gåvor till varandra, därför att dessa två profeter hade plågat dem som bodde på jorden. Uppenbarelseboken 11:8–10.

De högmodiga är lyckliga från den 18 juli 2020 och genom hela 2023. Den 18 juli 2020 var budskapet ”hårda ord” mot ”Herren”. Den 18 juli 2020 insåg vi inte hur förfärligt vi hade talat mot Gud och hans Ord. Besvikna gick vi in i dröjsmålstiden såsom den framställs i klagan: ”Det är fåfängt att tjäna Gud; och vad gagn har det gett oss att vi har hållit hans bud och att vi har vandrat sorgklädda inför Herren Sebaot?” Detta är parallellt med Jeremias klagan, när han åskådliggör den första besvikelsen.

Jag satt inte i bespottarnas församling och fröjdade mig inte; jag satt ensam för din hands skull, ty du hade uppfyllt mig med förbittring. Varför är min smärta ständig och mitt sår obotligt, så att det vägrar att helas? Skulle du då för mig vara alldeles såsom en lögnare och såsom vatten som sviker? Jeremia 15:17, 18.

Våra ord var övermodiga med förutsägelsen om den 18 juli 2020, och vi visste då inte hur svårt vi hade gjort uppror. Vid besvikelsen hade dröjsmålstiden inletts, medan den ena gruppen sörjde och den andra gruppen glädde sig. I det sammanhanget säger Malaki:

Då talade de som fruktade Herren ofta med varandra; och Herren lyssnade och hörde det, och en minnesbok skrevs inför honom för dem som fruktade Herren och aktade på hans namn. Och de skall vara mina, säger härskarornas Herre, på den dag då jag samlar mina dyrbara ägodelar; och jag skall skona dem, såsom en man skonar sin egen son som tjänar honom.

Då skolen I åter vända om och skilja mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som inte tjänar honom. Malaki 3:16–18.

År 2024 kom det grundläggande provet, framställt som Herrens fruktan. I det provet uppenbarades två klasser, och den grupp som utgjorde de två klasserna hade ofta samtalat med varandra i regelbundna Zoom-möten under de tre och en halv dagarna. Herren lyssnade till deras samtal. Den klass som fruktade Herren tänkte på Hans namn: Palmoni, Lejonet av Juda stam, Alfa och Omega, Sanningen, Ordet, den underbare lingvisten, hörnstenen och slutstenen, Lammet, den himmelske

Översteprästen, Templet, Klippan. De som kom in i den boken skall vara juveler på kronan som representerar rikets härlighets baner. När Han samlar dessa juveler, då vänder de tillbaka och urskiljer mellan den rättfärdige och den ogudaktige. När Han kastar juvelerna i smyckeskrinet, då urskiljs vem som är dåraktig och vem som är vis.

Malaki nedtecknar:

Vänd om till mig, så skall jag vända om till er,

Men ni sade: »Vari skall vi omvända oss?»

För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus, och pröva mig nu i detta, säger Herren Sebaot, om jag inte skall öppna himlens fönster för er och utgjuta över er välsignelse i överflöd, så att det inte finns rum nog att ta emot den.

Förrådshuset är skrinet och tiondena är de visa jungfrurna. Förrådshuset är Guds ord insatt i en ny sanningens ram. De juveler som läggs i det skrinet är de sanningar som hör samman med midnattsropets budskap. Tiondena förvarades i ett särskilt rum i templet, såsom framgår av Nehemias rening. Skrinet och förrådshuset, eller Petrus' andliga hus, representerar Guds tempel, och juvelerna representerar mänskliga tempel som är förenade med gudomligheten i den Högstes fördolda boning. De mänskliga budbärarna kan inte skiljas från det gudomliga budskapet. Juvelerna är både Guds budbärare, och de är också det budskap som de förkunnar. Inspirationen identifierar ofta budskapet och budbäraren såsom förenade.

”Gud har kallat sin kyrka i denna tid, såsom han kallade det forntida Israel, att stå såsom ett ljus på jorden. Genom sanningens mäktiga klyvyxa, den första, den andra och den tredje ängelns budskap, har han avskilt dem från kyrkorna och från världen för att föra dem in i en helig närhet till sig själv. Han har gjort dem till förvaltare av sin lag och har anförtrött dem de stora profetiska sanningarna för denna tid. Liksom de heliga gudsord som anförtröddes åt det forntida Israel, är dessa ett heligt förtroende som skall förmedlas till världen. De tre änglarna i Uppenbarelseboken 14 framställer det folk som tar emot ljuset från Guds budskap och går ut som hans sändebud för att låta varningen ljuda över jordens hela vidd. Kristus förklarar för sina efterföljare: 'I ären världens ljus.' Till varje själ som tar emot Jesus talar korset på Golgata: 'Se själens värde: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat."' Intet får tillåtas hindra detta verk. Det är det allra viktigaste verket för denna tid; dess räckvidd skall vara såsom evigheten. Den kärlek som Jesus visade människors själar i det offer som han frambar för deras återlösning skall driva alla hans efterföljare.” Testimonies, band 5, s. 455.

Vi kommer att börja sammanföra dessa begrepp i nästa artikel.

”Under de senaste femtio åren av mitt liv har jag haft dyrbara tillfällen att vinna en erfarenhet. Jag har haft en erfarenhet i den första, andra och tredje ängelns budskap. Änglarna framställs såsom flygande mitt på himlen och förkunnande för världen ett varningsbudskap, vilket har direkt betydelse för det folk som lever i de sista dagarna av denna jordens historia. Ingen hör dessa änglars röst, ty de är en symbol för att beteckna Guds folk, som verkar i samklang med himlens universum. Män och kvinnor, upplysta av Guds Ande och helgade genom sanningen, förkunnar de tre budskapen i deras ordning.

”Jag har haft en del i detta högtidliga verk. Nästan hela min kristna erfarenhet är sammanvävd med det. Det finns nu sådana som lever och som har en erfarenhet liknande min egen. De har erkänt den sanning som utvecklas för denna tid; de har hållit takten med den store Ledaren, anföraren för Herrens här.

”I förkunnandet av budskapen har varje enskild bestämmelse i profetian gått i uppfyllelse. De som hade förmånen att ta del i förkunnandet av dessa budskap har vunnit en erfarenhet som är av allra högsta värde för dem; och nu, när vi befinner oss mitt i farorna under dessa sista dagar, då röster kommer att höras på alla sidor säga: ’Här är Kristus’, ’Här är sanningen’; medan många strävan är att rubba grunden för vår tro, som har lett oss ut från kyrkorna och från världen för att stå som ett avskilt folk i världen, skall vårt vittnesbörd, liksom Johannes’, frambäras:”

”Det som var från begynnelsen, det som vi har hört, det som vi har sett med våra ögon, det som vi har skådat, och som våra händer har rört vid, om livets Ord; ... det som vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni må ha gemenskap med oss.”

”Jag vittnar om det som jag har sett, det som jag har hört, det som mina händer har rört vid angående livets Ord. Och detta vittnesbörd vet jag vara från Fadern och Sonen. Vi har sett och vittnar att den helige Andes kraft har åtföljt framställningen av sanningen, varnande med penna och röst och givande budskapen i deras ordning. Att förneka detta verk vore att förneka den helige Ande och skulle ställa oss i deras skara som har avfallit från tron och tagit intryck av förförande andar.

”Fienden kommer att sätta allt i rörelse för att rycka upp de troendes förtröstan på vår tros pelare i de budskap som gavs i det förflutna, vilka har ställt oss på den upphöjda plattformen av evig sanning och vilka har grundlagt och gett verket dess karaktär. Herren, Israels Gud, har fört sitt folk fram, i det att han har uppenbarat för dem sanning av himmelskt ursprung. Hans röst har blivit hörd och hörs alltjämt, sägande: Gå framåt från kraft till kraft, från nåd till nåd, från härlighet till härlighet. Verket blir starkare och vidare, ty Herren, Israels Gud, är sitt folks försvar.”

”De som håller fast vid sanningen endast teoretiskt, så att säga med fingertopparna, som inte har fört in dess principer i själens innersta helgedom utan har hållit den levande sanningen kvar på den yttre förgården, kommer inte att se något heligt i detta folks tidigare historia, den historia som har gjort dem till vad de är och har grundat dem som allvarliga, målmedvetna, missionerande arbetare i världen.

”Sanningen för denna tid är dyrbar, men de vilkas hjärtan inte har blivit krossade genom att falla på klippan Kristus Jesus, kommer inte att se och förstå vad sanningen är. De kommer att godta det som behagar deras egna föreställningar och börja uppföra en annan grund än den som är lagd. De kommer att smickra sin egen fåfänga och självkänsla och mena att de är förmögna att avlägsna vår tros pelare och ersätta dem med pelare som de själva har utformat.

”Detta skall fortgå så länge tiden varar. Var och en som har varit en uppmärksam studerande av Bibeln kommer att se och förstå den allvarliga ställning som de intar vilka lever i slutscenerna av denna jordens historia. De kommer att känna sin egen otillräcklighet och

svaghet och kommer att göra det till sin främsta angelägenhet att inte endast ha en gudaktighetens form, utan en levande förbindelse med Gud. De kommer inte att våga vila förrän Kristus har tagit gestalt i dem, härlighetens hopp. Jaget kommer att dö; stoltheten kommer att fördrivas ur själen, och de kommer att ha Kristi saktmod och mildhet.” Notebook Leaflets, 60, 61.